

İLKİYAR Gençliği

Bugün, 15 Nisan gününde, dünya denilen bu konar-göçer misafirhanede, ilk nefesini ciğerlerini yakarak alıp veren küçük bir kız çocuğunun hikayesini anlatacağım sizlere. Dünyaya doğduğu gün, babası mahallenin bütün çocuklarına lolipop dağıtmış. Kulağına fısıldamışlar ismini... Gül toplayan demekmiş... Yıllar sonra öğrenmiş isminin anlamını bir öğretmeninden.

Bu küçük kız çocuğu büyümüş, okula başlamış. Çok sevmiş okulu, okumayı, kitapları, kalemleri, yazmayı... En büyük hayali öğretmen olmakmış. Köy öğretmeni olmak. Bilmezmiş o zamanlar ne demektir köy öğretmeni olmak. Memleketi Ankara'nın bir ilçesi Haymana imiş. Bilenler bilir belki, kaplıcalarıyla meşhur bir İç Anadolu beldesi. Bozkır, yer yer tarım yapılır, yer yer hayvancılık.

Sanmış ki bir köyde öğretmen olmak; sobasına odun kömür doldurup ısındığı küçük bir odada, çocuklara okuma yazmayı öğretmektir. Sonra büyümüş bu küçük kız çocuğu, hayatın hayal ettiği kadar masum olmadığını öğrenmiş. Kendi ülkesinde kendi vatanında özellikle kız çocuklarının okula gönderilmediği, yalnızca memleketlerin değil, insanların zihniyetlerinin de kara kış altında gömülü kaldığı coğrafyaların hikayelerini duymuş.

Söz vermiş kendine: Ahırda hayvanların yanında ailesinden gizli kitap okumaya çalışan kız çocuklarının öğretmeni olacağım demiş. "Okuyup da ne olacaklar?" diyen ana-babaların kapılarını tek tek çalıp onlarla konuşuncaya, onları ikna edinceye kadar kar-kış-kıyamet kopsa da kapılarından ayrılmayacağım demiş ben de. Sıdika Öğretmen gibi "dağ çiçeklerim" diyeceğim demiş çocuklarıma.

Lakin, hayat hayal ettiğini sunmamış önüne. Birdenbire bulmuş kendini sağlık meslek lisesinde. Ortaokuldaki müdür yardımcısı yapmış lise tercihlerini. Meslek lisesine gitsin, mezun olur olmaz iş bulsun diye. Sorsaymış keşke önce ona, "Büyüyünce ne olmak istersin kızım?" diye. Cevabı kalbinde hazırmış: "Öğretmen olacağım!" diyecekmiş hemen. Liseyi yatılı okumuş iki yıl. Aynı memlekette olsa da ailesiyle, yol büyük

zorlukmuş o zamanlar. Henüz 13 yaşında iken öğrenmek zorunda kalmış, hayat denilen tek kelimelik uzun bir cümlemin tek başına öznesi olmayı.

Büyümüş bu küçük kız çocuğu. Büyüdükçe okumayı daha çok sevmiş. Başarılı bir öğrenci olmuş sınıfında. Bazen arkadaşları ondan kopya vermesini istemiş sınavda. Sevmezmiş bu küçük kız çocuğu kopyayı. Sınavdan önce toplarmış arkadaşlarını koridorda. Fazla sıraların dizildiği bir yer varmış orada. Arkadaşları oturmuş bu sıralara, bu küçük kız çocuğu çıkarmış bir sıranın üzerine, anlatırmış bir öğretmen edasıyla aldığı notları birer birer.

Sağlık meslek lisesinden okul birincisi olarak mezun olmuş. Ardından KPSS ye girmiş ve atanmış hemen. 18 yaşında acil tıp teknisyeni olarak çalışmaya başlamış bir devlet hastanesinin acil servisinde. Soracaksınız belki, ne oldu öğretmenlik hayaline diye. O da mı karlar altında kalmış yoksa? Çalışmış önce bir süre, yalnızca acil tıp teknisyeni olarak. Uzaktan davulun sesi hoş gelir derler ya, insanlar diyormuş ona, bir gün çalışıyorsun üç gün izinlisin diye. Genç yaşta sırtını devlete dayadın, maaşını alıyorsun, yemeni-içmeni yapıyor tatiline gidiyorsun diye. Kendisinin yerinde olmak isteyen binlerce insan var tabi bir de.

Ancak kimse ona sormamış “Ne olmak istiyorsun?” diye. Bilenler bilir, İlkyar projelerinde, okuldaki başarılı öğrencilere başarı ödül sunumları yapılır. Bütün çocukların önünde, bu kardeşlerimizin isimleri tek tek söylenir. Kendisi Hüseyin Hocamızın yanına gelir. İlkyarlı ablamız/abimiz sorar: “Büyüyünce ne olmak istiyorsun?” diye. Savcı, hâkim, doktor, öğretmen, mühendis, rektör, cumhurbaşkanı... Şimdiye dek duyduğum hayallerden yalnızca birkaçı. İlkyarlı ablamız/abimiz yüksek sesle söyler: “Savcımızı alkışlayalım.” diye.

O sırada bütün çocuklar arkadaşını alkışlarken, Hüseyin Hocamız madalyasını boynuna takar, hediyesini armağan eder ve onu kucaklayarak geleceğimizin savcısının gözlerinin içine kıvançla bakar. O anda; zamanın ve mekânın, yerin ve göğün, kuşların ve ağaçların, çiseleyen yağmurun ve esen rüzgârın, bütün arkadaşlarının, öğretmenlerinin, İlkyarlı ablarının ve abilerinin, herkesten ve her şeyden önce, kendisinin huzurunda hayalini yüksek sesle, başı dik, gururla ve kıvançla söylemenin ne demek olduğunu, bir bilseydik...

Sözlerin belki de kadere dönüştüğü bir dünyada, göğüs kafesimizde taşıdığımız yumruğumuz kadar olan bir et parçasına, ancak duygularla ve hayallerle sarıp sarmaladığımızda “kalp” diyebiliyoruz. Ve tıpkı yeni doğmuş bir bebeğin başını, annesinin göğsünde sol tarafa yasladığınızda, aylardır içinde yaşadığı annesinin kalp seslerini tanıyıp kendini güvende hissetmesi gibi, kalbinizde sizin hayallerinizi sizin sesinizden duyduğunda, kendini ait olduğu yerde hissedecektir. Bundan sebeptir ki, bütün dünyaya yüksek sesle hayalinizi haykırmanın ne demek olduğunu, bir bilseydik... İlkıyar, çocuklara işte böyle kalplerinin yerini gösteriyor. Her insanın kalbi zamanla sol tarafta kalmıyor, bilseydik...

Mevsimler geçmiş. Bu küçük kız çocuğu yirmili yaşlarına gelmiş. Yaşadığı o nöbeti anlatamaz belki ama, ilk kez o zaman, yüksek sesle sormuş kendine: “Ne olmak istiyorum ben?” diye. Çocukluğundan beri kalbinin kulağına fısıldadığı o kelimeleri, ilk kez yüksek sesle gözlerinin içine baka baka sormuş kendine. Tanımış çocuk sesini kalbi.

Diline vermiş gizini: “Ben öğretmen olmak istiyorum!” demiş. Söz vermiş kendine. Yol uzun, yol zor, ancak her ne olursa olsun asla vazgeçmeyeceğim demiş gizine. İlkıyarlı ablalarımızın/abilerimizin her sınıfta her çocuktan aldığı o söz gibi: Bütün zorluklar karşısında asla yılmadan hayallerime sınırsız sarılacağıma, çok çalışacağıma, asla vazgeçmeyeceğime, asla pes etmeyeceğime söz veriyorum dediği gibi söz vermiş kendine. Çünkü bir kere yüksek sesle haykırmış hayalini kalbine.

Çok çalışmış bu küçük kız çocuğu, çok ama çok çalışmış. Sınav sonuçları açıklanmış: iyi bir derece. Tercih kılavuzunda tek tercih: ODTÜ Okul Öncesi Öğretmenliği. Bir yandan acil serviste çalışıp nöbet tutarken diğer yandan hayaline giden yolu ilmek ilmek örmüş, kararlılıkla, azimle, gayretle. Lisanstan mezun olmuş yüksek onur derecesi ile.

Mezun olmuş ama bir çatışmanın ortasına düşmüş yine. Bu küçük kız çocuğu artık bir “öğretmen”, ama neden hala çalışır acil tıp teknisyenliğinde. Korkmuş belki de. Hem de çok korkmuş. Çevresindeki insanların söylediklerinin gerçekleşmesinden. Ekonomik şartlar, geçim zorluğu, hayatın pahalılığı, sırtını devlete dayamanın rahatlığı, onlarca insanın istediği bu hayatı elinin tersiyle itmenin şımarıklığı...

Bu sanrılar arasında medcezir yaşamış uzunca bir süre. Haftalarca, aylarca... “Niçin yaşar bir insan?” diye sürekli sormuş kendine. Onu satır satır okuyan, sormuş: “Niçin korkuyorsun bilinmezden?” diye. Korktuğu bilinmezlik değilmiş belki de. Ne yapacağını

bilememekmiş. Kendini bildi bileli, tek kelimelik cümlelerin tek başına öznesiymiş. Şimdi kendi için yaşamak ne demekmiş?

“Ben öğretmenim!” demiş kalbine,
Yine yüksek sesle.
Değil ayda yedi nöbet yedi dakikam bile yok, ülkümden ayrı düşene.
Lisanstan aldığım diploma yetmez öğretmenliğe.

Okumak gerek.
Düşünmek gerek.

Medeniyetimizin köklerinden beslendiğimiz can suyunu,
Bahar mevsiminde açacak olan
Nadide çiçeklerimizin can özüne taşımak gerek.

Okumak gerek.
Asla vazgeçmeden
Asla pes etmeden
Çok çalışmak gerek.

“İstifa ediyorum” demiş, yıllardır onu tanıyan başhekimin karşısında otururken.
“Gençsin” demiş başhekim.
“Gençliğinin heyecanıyla karar alıyorsun, sonra pişman olursun.”
Henüz yirmilerinde çalışırken, emekliliğine ne kadar kaldığını hesaplayan
bir gençlik, gençlik midir?

Ayın 15 inden 15 ine alacağı maaşı,
hangi markaların harcamalarına yapsam diye düşünen,
bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın cihetinden süregelen,
komşusu açmış tokmuş,
daha doğrusu komşusu varmış yokmuş bilmeyen
bir gençlik, gençlik midir?

Bu küçük kız çocuğu tatmış gençliği:
Vatan evlatlarına armağan edilecek kitapların arasına özenle konulan mektuplara
“İlkyar” mührünü basarken.

Anadolu'daki okullarımızın başarılı öğrencilerine armağan edilecek altın madalyaları hediyeleriyle birlikte paketlerken.

İlkyarlı hocalarımızın, teyzelerimizin, annelerimizin ördüğü bereleri, atkıları, eldivenleri kış bastırmadan kardeşlerimize göndermek için kolilere yerleştirirken.

İlkyarlı abla ve abileriyle beraber bir kitap kolisinin ucundan tutup depoya taşırken. Memleketimizin her şehrinde bulunan bilim elçilerimizle yönder olan İlkyarlı ablaları/abileri bir arada olabilsinler, deneyleri dikkatle incelesinler, öğrensinler diye armağan edilen tabletleri taşırken.

Gençlik!

İLKYAR Gençliği!

“Türkiye Cumhuriyeti Devleti ilelebet payidar kalacaktır.”

sözünün emanetine, işte böyle bir gençlik sahip çıkacaktır.

Zorluklar karşısında yılmadan

Vazgeçmeden

Asla pes etmeden!

Gülçin AYDOĞAN
ODTÜ, ECE-YL